

VEČER MILOSRDENSTVA

Február: Uzdravenie vzťahu s matkou

1. Cieľ stretnutia:

- V homílii:
 - o vykresliť pôsobenie a význam Ducha Svätého v živote človeka;
 - o pomenovať zranenia spôsobené matkou
- V adorácii:
 - o následne prejsť všetkými tými zraneniami cez modlitbu odpustenia matke;
 - o na záver vzývať Ducha Svätého, ktorý naplní uzdravené oblasti.

2. Homília:

Drahí bratia a sestry,

minulý mesiac sme sa stretli, aby sme sa otvorili na prežitie tej najkrajšej lásky, a to Božej otcovskej. Na Božej láske nie je najdôležitejšie, že ty miluješ Boha, ale že Boh miluje teba a miloval ťa ako prvý. „*Láska je v tom, že nie my sme milovali Boha, ale že on miloval nás.*“ (1 Jn 4,10). Náš duch je uspôsobený tak, že za normálnych okolností sa musí dlhodobo „vystavovať“ myšlienke, aby v ňom zanechala trvalú stopu; nič z toho, čo ním prechádza letmo, sa doň skutočne neotlačí a nemení ho“. Preto sa teraz musíme nechať vystavovať myšlienke na Božiu lásku – tak, ako sa zem každý deň vystavuje slnku, aby jej dalo svetlo, teplo a život. Toho nemôžeme dosiahnuť inak, než skúmaním Božieho zjavenia. Kto iný by nás mohol uistiť, že nás Boh miluje, než Boh sám?

„*Celé Sväté písmo*“ – poznamenáva svätý Augustín – „*len hovorí o Božej láske*“ (*De catechizandis rudibus*, 1,8,4). To je posolstvo, ktoré nesie a vysvetľuje všetky ostatné. Božia láska je konečnou odpoveďou na všetky otázky Písma: prečo stvorenie, prečo vtelenie, prečo spasenie... Keby sa celé Písmo mohlo z písaného slova premeniť na slovo hovorené, a stať sa jedným hlasom, potom by tento hlas, mocnejší než hukot mora, volal: „Boh vás miluje!“ Všetko, čo Boh v Biblii robí a hovorí, je láska, ani „Boží hnev“ nie je nič iné než láska. Boh „je“ láska! A dôležitejšie ako vedieť, či Boh existuje, je vedieť, že je láska.“

Ak chceme prijímať Božiu lásku v plnosti, musíme povedať, že Božia láska nemá len otcovský charakter, ale aj materský. Preto muž a žena, ktorí sa navzájom milujú nesebeckou láskou, spolu najplnšie odrážajú Boha. Preto každý k svojmu životu a plnohodnotnému dozrievaniu potrebuje nielen lásku otca, ale aj lásku mamy a teda materinskú lásku. A aj my sme vzišli zo vzťahu – taký je Boží zámer od začiatku pre nás – z lásky otca a matky, v ich láske, sa počína ľudský život. Na pevnom vzťahu lásky otca a matky rastie ľudský život v rodine. Je to niečo, čo je do nás vpísané samým Bohom.

Už v proroctvách Starého zákona môžeme vidieť, že sa Božia láska vyjadruje ako otcovská, ale aj ako materinská súčasne. Keď Boh hovorí o svojej láske ústami prorokov, používa obrazy otcovskej, ale aj materinskej lásky: „Keď bol Izrael mladý,“ hovorí v Ozeášovi, „zamiloval som si ho... A ja som učil Efraima chodiť, ja som ho viedol za ruky... Povrazmi ľudskosti som ich tiahol, lanami lásky; bol som ako ten (a tu máme jeden z najdojemnejších obrazov Biblie), kto dvíha dieťaťko ku svojim lícam. Nakláňal som sa s k nemu, dával mu jesť (porov. Oz 11, 1-4).

Tieto obrazy majú schopnosť umožniť človeku, aby živo pocítil Božiu lásku. „Ľud“ – pokračuje Ozeáš – „sa zdráha vrátiť sa“; čím viac sa Boh snaží prilákať ľudí, tým viac nechápu a obracajú sa od neho. Čo má v tejto situácii robiť? Opustiť ich? Zničiť ich? Boh informuje proroka o svojom vnútornom rozpoložení, o určitom stave „slabosti“ a bezmocnosti, v ktorom sa nachádza pre svoju vreľú lásku k človeku. Bohu „trné srdce“ pri pomyslení, že by jeho ľud mohol byť zničený: „Moje vlastné srdce sa proti mne vzpieralo, som pohnutý hlbokým súcitom... Som Boh, a nie človek“ (porov. Ozeáš 11,8-9).

Človek by mohol dať priechod svojmu hnevu a bežne to robí, ale Boh nie, pretože je „svätý“, je iný; aj cez našu neveru zostáva verný, lebo nemôže zaprieť sám seba (porov. 2 Tim 2,13). Tie isté slová nachádzame opäť u Jeremiáša: „Či mi nie je Efraim drahým synom? Či nie je rozkošným dieťaťom? Ved' kedykoľvek mu hrozím, znovu si musím naň spomenúť a trasie sa mi preň vnútro, musím sa nad ním zmlúvať“ - hovorí Pán.“ (poro. Jer 31,20).

Materská láska je vlúdnosť, prijatie a neha. Je to láska „vnútorná“, vychádza z najhlbšieho lona materskej bytosti, v ktorom sa dieťa formovalo, a odtiaľ uchwacuje celú jej podstatu a „rozochvieva ju súcitom“. Nech dieťa urobí čokoľvek hrozného, matka ho vždy prijme s otvorenou náručou. Je to jej dieťa! Akoby to hovorila ostatným takmer s ospravedlnením. Ak sa dieťa, ktoré utieklo z domu, vracia, matka je tá, ktorá musí prosiť otca a presvedčiť ho, aby dieťa znova prijal a príliš mu nevyčítal. U ľudí sú tieto dva druhy lásky - mužná a materská - vždy viac či menej oddelené; u Boha sú spojené. Preto sa Božia láska niekedy otvorene vyjadruje pomocou obrazov materskej lásky: „Či zabudne žena na svoje nemluvíňa a nemá zľutovania nad plodom svojho lona? I keby ona zabudla, ja nezabudnem na teba.“ (Iz 49,15). „Ako keď niekoho teší matka, tak vás budem ja tešiť“ (Iz 66,13).

Matka je tá, ktorá sa mazná s dieťaťom v lone, nepúšťa ho nikam ďaleko a chráni ho pred ťažkosťami, plačom a námahou. Boh miluje touto lásku matiek „napriek slabostiam“. Pred nepreskúmateľným tajomstvom Božej lásky chápeme úžas žalmistu, ktorý sa pýta sám seba: „Čo je človek, že na neho pamätáš, syn človeka, že sa ho ujímaš?“ (porov. Ž 8,5).

A o tejto láske s veľkým úžasom a rozrušene volá sv. Pavol veľkú správu: „Táto Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali“ (Rim 5,1-5). Nehovorí sa už, že sme „milovaní Bohom“, ale že Božia láska je priamo „vyliata do našich srdiec“. Teraz máme jednoducho len prijať nové a ohromujúce zjavenie: Božia láska prišla navždy medzi nás a teraz je v našom srdci skrze Ducha, ktorého nám dal.

Sv. Pavol hovorí: „Všetci, ktorých vedie Boží Duch, sú Božími synmi. Lebo ste nedostali Ducha otroctva, aby ste sa museli zasa báť, ale dostali ste Ducha adoptívneho synovstva, v ktorom voláme: „Abba, Otče!“ Sám Duch spolu s našim Duchom dosvedčuje, že sme Božie deti“ (Rim 8,14-16). Všetci, ktorých vedie Boží Duch. Preto kľúčové je, ako hovorí sv. Pavol, nechať sa viesť Duchom Svätým. Lebo len ten, kto sa ním nechá viesť, skutočne zažíva plnosť Božej lásky.

Kto je teda ten Duch Svätý, ktorý je tak dôležitý pre náš život. Keď sa pozrieme do Starého zákona, tak po hebrejsky sa Duch povie *ruah*, čo znamená vzduch; vietor; dych; to, čo oživuje či dáva život. Duch Svätý je preto vnímaný ako ten, ktorý je potrebný pre život. Tak ako kozmonaut potrebuje skafander, aby mohol dýchať vo vesmíre, čiže ten skafander je akoby jeho životný priestor, ktorý mu zabezpečuje život, tak je Duch Svätý pre človeka tým životným priestorom, ten ktorý je potrebný na život, potrebný pre kresťana, aby mohol fungovať, dýchať, existovať.

Ďalší taký symbol, ktorý Božie slovo pripisuje Duchu Svätému, je symbol vody. Voda je tá, ktorá je potrebná k životu. Kde je voda, tam je život. Voda osviežuje, voda posilňuje, voda očisťuje. Jednou zo zaujímavých vlastností vody je, že keď tečie, tak tečie vždy dolu, do tých najnižších miest. Tak podobne Duch Svätý je ten, ktorý prináša život a prichádza častokrát k človeku, keď sa cíti úplne na dne, keď je úplne dole. Človek, ktorý je na konci so svojimi silami, ktorý je na dne, ktorý je totálne dole, je najlepšou pôdou pre Ducha Svätého. Takýto človek je, môžeme povedať, najdisponovanejší na príchod Ducha Svätého.

Ďalší veľmi známy obraz Ducha Svätého je vietor, ktorý, ako vieme, tak na jednej strane dokáže byť veľmi silný, dokáže lámať stromy, ale zároveň vie veľmi napomáhať, napr. využívajú ho vtáky, ktoré sa nemusia veľmi namáhať, aby preleteli veľké vzdialenosti, pretože ich práve ten vietor, prúdenie vzduchu, dokáže prenášať stovky kilometrov.

No, mnohí ľudia majú veľký problém otvoriť sa na Ducha Svätého, dôverovať mu, nechať sa ním viesť, prijať to, ako koná. Mnohí majú veľký strach z Ducha Svätého, pretože im v tom môže brániť práve nejaké zranenie alebo zlý vzťah práve so svojou matkou. To slovo duch alebo dych je niečo veľmi vnútorné, niečo veľmi blízke, osobné, súkromné. A aj Duch Svätý a jeho vlastnosti v Božom slove vyjadrujú istú nežnosť Boha, jeho láskavosť, jemnosť. Presne tie vlastnosti, ktoré sú typické pre jemnú a nežnú lásku matky, tej ženy, ktorá bola pre väčšinu z nás 9 mesiacov tým životným priestorom, bez ktorého by sme nemohli existovať. Áno, aj otcovia vedia dieťa objasť, vedia byť nežní a láskaví, no keď sa nám rozsype celý svet, potrebujeme trochu inú lásku: materinskú.

Tú jemnosť a nežnosť Boha môžeme vidieť aj keď sa pozrieme na príbeh proroka Eliáša, ktorý bol veľmi silný muž, hrdina, bojovník za Pána, plný horlivosti, bol jeden z mocných Božích mužov. Ale potom prišiel do konfliktu s kráľovnou Jezabel a musel pred ňou utekať. A je zrazu na svojom najhlbšom dne, a tam ho Boh chce stretnúť: „Vyjdi a postav sa na vrchu pred Pána! Práve prechádzal Pán. Pred Pánom išiel vietor, veľký a prudký, ktorý trhá vrchy a láme skaly. Ale Pán nebol vo vetre. Po vetre zemetrasenie, ale Pán nebol v zemetrasení. Po

zemetrasení oheň, ale Pán nebol v ohni. A po ohni tichý, lahodný šum. Keď to Eliáš počul, zahalil si tvár plášťom, vyšiel a zastal pri vchode do jaskyne“. (1Kr 19, 11-13). Boh prehovoril v takom jemnom vánku. Stretol ho v jeho zlomenosti a v tej jemnosti. Presne, ako to často aj nám možno robila naša matka, keď nám bolo ťažko a potrebovali sme nehu.

Matka je matka a iba ona nám môže dať pocit uznania a prijatia. Ona je tá, ktorá je vyvolená, aby nás uviedla do sveta lásky a citov, pomohla nám prekonať zmätok emócií a ukázala hĺbku materinského srdca. Matka môže byť pre dieťa požehnaním, ale aj človekom, ktorý v duši urobí spúšť. Je to práve ona, kto pozná slabé a citlivé stránky svojho dieťaťa a stanovuje hranice.

Jednou z najčastejších zranení, ktoré môže vzniknúť vo vzťahu **s matkou** je, ak konanie matky bolo niekedy **manipulatívne**. Božie slovo hovorí: „Kde je Pánov Duch, tam je sloboda.“ Manipulácia je opak tejto slobody, ktorá je v Duchu Svätom. Vzniká vtedy, ak sa matka o dieťa síce starala, ale len podľa svojich predstáv. Teda dávala dieťaťu to, čo si ona myslela, že dieťa potrebuje, nie to, čo dieťa skutočne potrebovalo. Prejavuje sa to tak, že dobré v očiach matky je len to, čo ona rozhodla, že je dobré; a najlepšie je to, čo si matka myslí, že je najlepšie. A tak nedáva svojmu dieťaťu slobodu, ale núti ho plniť svoje predstavy, plány, túžby.

Vo vzťahu k dcére sa to môže prejavovať tak, že dcéra môže byť pre matku zrkadlom, a teda urobí všetko pre to, aby bola taká istá ako ona. Matka zmanipuluje jej túžby, predstavy a presvedčí ju, že to, čo povie, je pre ňu to najlepšie. Matka chce, aby dcéra mala rovnaký vkus v obliekaní, účes, aby si vybrala školu podľa rady matky, aby mala alebo nemala rada ľudí, ktorých má alebo nemá rada matka, aby sa modlila všetky modlitby, ktoré sa modlí matka. Dcéra sa potom snaží naplniť všetky požiadavky matky, no nerobí ju to šťastnou. Každý krok, ktorý spraví podľa vlastných predstáv, cíti ako svoje sklamanie, ktoré spôsobila vlastnej matke, prežíva pocit viny, že nenapĺňa očakávania matky. A nenaplnenie týchto očakávaní berie ako vlastné zlyhanie. Uzatvára sa do predstavy, že ak chce, aby bola milovaná, musí robiť všetko tak, ako sa jej to prikazuje. Dcéra si po osamostatnení od matky uvedomí, že niečo nie je v poriadku. Nedokáže sa radovať zo života. Prežíva strach zo vzťahov. Ak sa rozhodne do niektorého vzťahu ísť, robí všetko, aby si ho udržala. Veľmi ťažko znáša rozchody a sklamanie. Vinu vždy potom hľadá len v sebe. Ak dcéra cíti nepochopenie či odmietanie zo strany matky, vstupuje do jej života chlad, smútok a bezmocnosť. Začína mať pokrivený obraz o sebe samej. „Nie som dobrá, nemôžu ma mať radi,“ alebo: „Budem milovaná len vtedy, ak budem ľuďom plniť ich priania.“ Toto presvedčenie vytvára pôdu pre vzťah založený na emocionálnej manipulácii. Božie slovo ale hovorí jasne, že „*kde je Pánov Duch, tam je sloboda*“ (2 Kor, 3, 17). Všimnime si, ako konala Nebeská matka Panna Mária v Káne Galilejskej (porov. Jn 2, 1-12), keď povedala svojmu Synovi: „Nemajú vína“. A Ježiš jej povedal: „Čo mňa a teba do toho, žena? Ešte neprišla moja hodina.“ A reakcia matky? Hnev, presvedčanie, urážanie, výčitky? Nie! Panna Márie úplne slobodne povie: „Urobte všetko, čo vám povie.“ Všetko, čo povie Ježiš...

Ďalším problémom, vo vzťahu k dcére môže byť, keď matka, ktorá prežila nejakú traumou zo svojho detstva, to začne nevedome prenášať na svoju dcéru. Matkin strach z nejakej situácie spôsobí, že aj dcéra sa v danej situácii chová podobne ustráchané, neverí, že to zvládne, lebo ani jej matka to nezvládla.

Matka nevníma potreby dcéry v detstve, pretože je veľmi zaneprázdnená alebo nevie prejsť emócie. Povie, že veď taká bola doba, keď som ja vyrastala. Neuposadí si dcéru na kolená, nevystíska ju, nepobozká ju, pretože, keď ona, keď bola malá, sa to nerobilo; alebo nemá čas na rozhovor o intímnych veciach počas dospievania dcéry.

Jedným z ťažkostí je, keď sa dcéra stane istou náhradou manžela matky. Matka si nerozumie s mužom, tak chodí na dovolenky s dcérou, nakupovať, rieši jej problémy a robí psychologické poradenstvo, straší dcéru, aby ju neopustila, neodšťahovala sa, hoci je dospelá; citovo ju vydiera; dcéra, aj keď to nie je nevyhnutné, chodí s matkou po všetkých lekároch, doslova sa nepohne od nej, dcéra tak nežije vlastný život, ale život matky.

Vo vzťahu k synovi môže ísť o privysoké nároky matky na úspechy svojho syna. Tie spôsobia v synovi znechutenie, odpor až rebéliu, niekedy utiekanie sa k závislostiam kvôli odreagovaniu sa. Ide o ducha kontroly: nebudeš ako otec, ale budeš doktor, právnik. Matka vidí svoj úspech vo vplyve na svojho syna.

Nesprávna láska matky vo vzťahu k synovi sa môže prejsť aj krytím jeho chýb, ospravedlňovanie syna (a tak mu všetko dá, len aby sa mal dobre, aby neplakal, keď je malý, aby si neublížil, nezašpinil sa, ...). Potom syn neprevezme zodpovednosť za svoje zlyhanie a chyby, je utvrdený v tom, že z každého problému sa dostane bez trestu, získa pocit, že na vine je vždy niekto iný.

Neschopnosť matky odpútať sa od syna spôsobí tzv. syndróm pripútanosti. Syn nenadviaže hlbší vzťah s otcom, stane sa z neho „mamičkin maznáčik“. Takýto syn-muž sa stane nesamostatným, slabým a neschopným plne fungovať potom vo svojom manželstve. Matka, budúca svokra, nedopustí, aby sa o jej syna niekto lepšie postaral ako ona, ohovára nevestu a znevažuje ju i jej schopnosť pred synom, aby si ho uchránila pre seba, nikdy sa nezastane nevesty, robí výčitky synovi, aby ju častejšie navštevoval a naplňal jej prázdnu citovú nádobu. Citovo vydiera a manipuluje syna, aby jej pomohol. Ak to neurobí, hovorí, že nemá ju rád. Ak sa matka nemohla realizovať na svojom mužovi, tak sa realizuje na synovi: taký účes ti pristane, taká brada, taký sveter, také topánky. Syn rezignuje, aby splnil očakávania matky, čaká od nej pochvalu, docenenie v prípade, že si nerozumie s otcom, zo syna vyrastá nezrelá osobnosť, chýba mu integrita.

Problém dokonca môže byť aj v tom, keď matka nevvedie svojho syna do úcty voči žene, vnímania ako žena prežíva život a niektoré situácie, a nevyrastie z neho skutočný muž, ktorý sa stane skutočným manželom.

Veľmi často sa stáva, že matka hovorí zle o manželovi/otcovi pred deťmi, a tým znižuje jeho autoritu a to je tiež istá forma manipulácie: ona je tá dobrá, otec ten zlý.

Jedna z ťažkých situácií je, keď matka povodí svoje deti po liečiteľoch, ide s nimi za vešticami, alebo sa sama venuje okultným praktikám za účelom získania požehnania a šťastia pre seba a svoju rodinu.

Rovnako vážne je, keď matka neprijala dieťa po počatí, keď sa dozvedela o tom, že je v požehnanom stave, keď ho odmietala pre rôzne príčiny, keď premýšľala nad potratom, ale aj keď nežila zdravo v tehotenstve (možno fajčila, pila, brala drogy, nestrážila si svoje zdravie pre svoje hobby, koníčky, kariéru, ...), alebo vôbec keď je matka závislá (alkohol, peniaze, ...) alebo negativistická, ustarostená o to, ako prežijeme, a neustále to pripomína, živí v rodine.

V žiadnom prípade nechceme súdiť matky. Sme vďační, že ich máme a potrebujeme im prejaviť vďačnosť a úctu. Napriek všetkej láske, ktorou mamy milujú, napriek všetkému, čo robia a ako sa obetujú, aj ony mohli – možno neúmyselne a nevedome – svojimi postojmi, reakciami a správaním spôsobiť nám rany, ktoré v nás zostávajú. A pretože zostávajú v nás, ovplyvňujú to, ako žijeme, ako budujeme svoje vzťahy, i to, ako prežívame svoj vzťah s Bohom a svoj duchovný život. A práve preto tieto zranenia chceme nechať uzdraviť Bohom cez odpustenie mamám. Odpustenie všetkého, čo nás ranilo, nám ublížilo, či už to z ich strany bolo vedomé a úmyselné alebo nevedomé a neúmyselné. Keď odpustíme, padnú všetky putá smútku, osamelosti, odmietnutia, nedôvery, a aj mnohých psychických či fyzických chorôb.

Preto ťa pozývam, po svätej omši, vykročiť na túto cestu odpustenia, a otvoreniu sa pôsobeniu Ducha Svätého skrze modlitbu odpustenia pred Eucharistickým Ježišom. Už teraz prinesme svoje mamy a svoj vzťah k nej na oltár a prosme Ducha Svätého, aby tak ako premení chlieb a víno na Božie telo a krv, vstúpil a premenil a posvätil aj náš vzťah s mamou a naše mamy. Nech žijú požehnanie a nech im Boh preukáže milosrdenstvo a udelí im štedrú odmenu za všetku ich lásku a obetavosť. Amen.

3. Adorácia:

Vyloženie Najsvätejšej Sviatosti: *Pieseň*

1. časť:

Drahý Ježišu, opäť prichádzame k tebe, aby sme vystavili svoje srdcia Tvojej uzdravujúcej milosti a skrze Teba prišli k Otcovi. V láske tvojho Otca Ty prijímaš plnosť otcovskej, ale aj materinskej lásky. A my ti teraz prichádzame odovzdať a prosiť o uzdravenie našich vzťahov s mamami. Prichádzame prosiť o naplnenie touto nežnou láskou, ak nám kvôli neprítomnosti mamy chýbala, alebo jej uzdravenie, ak bola poznačená manipuláciou, neslobodou, vlastníckym charakterom. Prosíme o tvojho Ducha Svätého, aby nám cez jednoduché spomienky pripomínal situácie, v ktorých sme boli zraňovaní nesprávnou materinskou láskou.

Pieseň k Duchu Svätému

Drahí bratia a sestry, v čomkoľvek z toho, čo budeme hovoriť, sa nájdete, vyslovte aspoň šeptom slová odpustenia svojej matke a opakujte slová spolu so mnou:

Ak tvoja matka vôbec nebola prítomná v tvojom živote, odpusti v mene Ježiša Krista, opakuj: **V mene Ježiša Krista odpúšťam svojej matke, že sa ma zriekla, že žila ako keby ma nebolo, že som ju vôbec nepoznal.**

Ak tvoja matka odišla nezavinene pre chorobu, nehodu, popros Ducha Svätého, aby ňa naplnil láskou, ktorú si nedostal pre stratu svojej pozemskej matky a zriekni sa hnevu na nebeského Otca pre stratu svojej mamy.

Ak mala tvoja matka na teba veľké očakávania, riadila ňa, vôbec ňa nepočúvala a nezaujímal sa o to, čo prežívaš, po čom túžiš, odpusti v mene Ježiša Krista, opakuj: **V mene Ježiša Krista odpúšťam matke, že ma moja matka manipulovala, riadila...**

Ak ňa tvoja matka citovo vydierala, pripútala k sebe, nedala ti tú pravú slobodu, a možno to v tebe vyvolávala až hnev, odpusti jej takto: **V mene Ježiša Krista odpúšťam matke, že si ma nezdravo k sebe pripúťavala, že mi ubližovala svojimi slovami a výčitkami, a ja som mal pocit, že som zlyhal.**

Ak tvoja matka nevedela vyjadriť lásku, odpusti takto: **V mene Ježiša Krista odpúšťam matke, že mi nepovedala, že ma má rada, že ma málo objímala, že ma nevedela pochváliť.**

Ak sa tvoja rodina rozpadla pre neveru matky, priznaj si, že ti jej láska chýbala, a odpusti jej takto: **V mene Ježiša Krista odpúšťam matke, že nás opustila, mňa, otca, súrodencov, že lásku, ktorú mala dávať nám, dávala iným deťom, inému mužovi.**

Ak tvoja matka bola zviazaná závislosťami, ako je alkohol, sociálne siete, drogy, opäť potrebuješ veľa odpustiť matke. Odpúšťaj takto: **V mene Ježiša Krista odpúšťam matke, že bola alkoholičkou, inak závislá, a preto bol často doma neporiadok, nestarala sa o mňa, zabúdala na mňa, preto som sa musel často hanbiť za matku.**

Ak ňa matka povodila po liečiteľoch alebo ňa otvorila na okultné praktiky, odpusti matke takto: **V mene Ježiša Krista odpúšťam matke, že ma otvorila na okultné praktiky, povodila po liečiteľoch, vešticiach, psychotronikoch a otvorila môj život na duchov okultizmu.**

Iné:

V mene Ježiša Krista odpúšťam svojej matke, že ma odmietala, pri mojom počatí, keď ma nosila po srdcom a pri narodení, že sa zo mňa netešila.

V mene Ježiša Krista odpúšťam svojej matke, že dávala viac lásky mojim súrodencom, a stále ma s nimi porovnávala, že som musel stále bojovať o jej pozornosť a prijatie.

V mene Ježiša Krista odpúšťam svojej matke, že ma zranila nemúdrym trestaním a autoritárskou výchovou, že som nezažíval pochopenie a porozumenie u matky.

Ak sú veci, ktorými ťa matka zranila a neboli tú spomenuté, tak teraz vo chvíľke ticha sám odpúšťaj matke.

Pieseň

2. časť: Modlitba za naplnenie Duchom Svätým

Pane, ďakujeme Ti za naše mamy. Ďakujeme Ti, že sú darom od Teba, že dobro ktorým sú naše mamy, je oveľa väčšie, ako ich občasné zlyhania. Pane, prosíme Ťa, požehnaj všetky mamy na svete. Naplňaj ich srdcia svojou láskou. Odmeň ich za každú obeť, prebdenú noc, každú službu pre rodinu.

Poďakujme teraz každý osobne Bohu konkrétne práve za tú svoju mamu. A pros Boha, aby tvoju mamu požehnal, žehnaj svoje mame. Aj keby tvoja mama veľmi zlyhala, predsa ti dala život. Dala Ťa pokrstiť. Zdedil si po nej veľa darov a talentov. Poďakuj v tejto chvíľke ticha osobne a konkrétne za tú tvoju mamu. (**chvíľka ticha**)

Duchu Svätý, ktorý si nežnosťou v Bohu, prosíme zostúp na toto spoločenstvo. Zostúp aj na každého jednotlivca zvlášť. Naplň nás svojou nežnosťou a uzdrav každé zranenie, zlom každú neslobodu vychádzajúcu zo zranenia vo vzťahu s mamou. Vzývame Ťa, voláme na Teba.

Pieseň vzývania Ducha Svätého

Záver adorácie: na úmysel Svätého Otca, Tantum ergo, eucharistické požehnanie